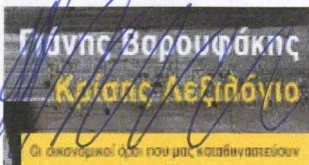

22/06/2011

«Το Λεξικό τούτο από την μια, εξηγεί τους όρους που αιώρούνται παντού (CDS, spreads κλπ) ενώ από την άλλη, ελπίζει να διαταράξει την κοινή μας μελαγχολία θέτοντας τους όρους της Κρίσης στο φως της κριτικής»

Θέματα

Οι ιδιωτικοποιήσεις της «τρίοικας»: ένας αντίλογος

του Σωτήρη Βαλντέν

20/06/2011

Εκτύπωση σελίδας
Αποστολή με Email
Διάδοση στο Google
Διάδοση στο Facebook
Διάδοση στο Twitter
Αύξηση μεγέθους γραμματοσειράς
Μείωση μεγέθους γραμματοσειράς
Σχόλια

56

1 εικόνα

Ετικέτες

ιδιωτικοποιήσεις

Στο πλαίσιο της υιοθέτησης του μεσοπρόθεσμου προγράμματος προσαρμογής που αποτελεί όρο για τη διασφάλιση των μέσων εξυπηρέτησης του ελληνικού χρέους τα επόμενα δύο χρόνια, η «τρίοικα» επιβάλλει στη χώρα μας ένα εντυπωσιακό πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων ύψους 50 δις ευρώ που θα πρέπει να υλοποιηθεί ως το 2015.

Στο παρόν κείμενο υποστηρίζεται ότι το πρόγραμμα αυτό υπακούει σε αποκλειστικά εισπρακτικές σκοπιμότητες, θυσιάζει σ' αυτές τις αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές, ακυρώνει τις πολιτικές επιλογές του ελληνικού λαού και είναι αμφίβολου αποτελεσματικότητας ακόμη και από τη σκοπιά των εμπνευστών του. Υποστηρίζεται όμως ταυτόχρονα η αναγκαιότητα ενός ηπιότερου τέτοιου προγράμματος με διαφανή εθνικά και πολιτικά κριτήρια. Το όλο κυβερνήση και οι δυνάμεις της εργασίας και της αριστεράς εμφανίζονται μέχρι στιγμής ανίκανες να διατυπώσουν ένα τέτοιο πρόγραμμα και να αντιστούν γι' αυτό αποτελεί σημαντικό μέρος του προβλήματος.

Επιτακτική ανάγκη η εξυγίανση του ευρύτερου δημόσιου τομέα

Οι ιδιωτικοποιήσεις, σύμφωνα με πρόσφατες δημοσκοπήσεις, είναι το μόνο μέτρο που συγκεντρώνει τη συναίνεση της κοινής γνώμης. Από την άλλη πλευρά, αντιμετωπίζονται με απόλυτη εχθρότητα από το ισχυρό συνδικαλιστικό κίνημα του ευρύτερου δημόσιου τομέα, όπως και από την πληθυντική αριστερά.

Η συναίνεση του ευρύτερου κοινού στις ιδιωτικοποιήσεις έχει μάλλον δύο κύριες αιτίες: πρώτον, τη γενικευμένη συνείδηση της αναποτελεσματικότητας, γραφειοκρατίας σπατάλης και διαφθοράς που χαρακτηρίζει τον δημόσιο τομέα που δεν εξυπηρετεί τις ανάγκες του κοινού, ενώ οι εργαζόμενοι σ' αυτό πιστεύεται ότι απολαμβάνουν απαράδεκτων προνομίων. Δεύτερον, οι ιδιωτικοποιήσεις δεν θίγουν το πορτοφόλι μας, οπότε είναι προτιμότερες από νέα φορολογικά ή άλλα μέτρα. Ότι ο ευρύτερος δημόσιος τομέας στην Ελλάδα νοσεί αποτελεί αναμφισβήτητο γεγονός, ακόμη και αν απορρίψουμε υπερβολές που διαδίδονται από τον νεοφιλελεύθερο εκσυγχρονισμό και τα λαϊκιστικά του φερέφωνα.

- Συνολικά, ο ευρύτερος δημόσιος τομέας δεν είναι μεγάλος σε σχέση με τα ισχύοντα στις δυτικοευρωπαϊκές δημοκρατίες. Η παραγωγικότητά του όμως είναι απελαπτικά χαμηλή και εδώ τα αβυσσαλέα ελλείμματα καθώς και οι καθημερινές εμπειρίες των πολιτών και των επιχειρήσεων αποτελούν αδιάφευκτη μαρτυρία.
- Είναι ασφαλώς κοινό χαρακτηριστικό των ευρωπαϊκών χωρών οι εργαζόμενοι στον δημόσιο τομέα να βρίσκονται σε πλεονεκτική θέση έναντι αυτών του ιδιωτικού, λόγω της μεγαλύτερης ασφάλειας στην απασχόληση. Γενικά, η ισχυρότερη θέση των εργαζομένων και του συνδικαλισμού στο δημόσιο τομέα δεν είναι αρνητικό στοιχείο, αφού μπορεί να λειτουργεί ως ασπίδα για το σύνολο των εργαζομένων. Η προσπάθεια η διαφορά ανάμεσα στους εργαζόμενους στον ιδιωτικό και το δημόσιο τομέα να εμφανισθεί ως η μείζων αντίθεση στην κοινωνία μας αποτελεί παραδοσιακή τακτική της εργοδοσίας και όσων επιζητούν την εξίσωση προς τα κάτω των αμοιβών και των δικαιωμάτων των εργαζομένων και τη συρρίκνωση του κράτους.
- Παραμένει ιωσάδο γεγονός ότι κατά τις τελευταίες δεκαετίες πολλοί εργαζόμενοι στον ευρύτερο δημόσιο τομέα έχουν «πετύχει» ακραία και κοινωνικά αδικαιολόγητα προνόμια, ότι αρκετοί προσπορίζονται οφέλη από την κυρίαρχη διαφθορά και ότι έχει αναπτυχθεί μια «εργασιακή κουλτούρα» που νομιμοποιεί τις πρακτικές αυτές, ενώ αδιαφορεί πλήρως για τον κοινωνικό ρόλο του δημόσιου τομέα. Και το συνδικαλιστικό κίνημα, αντί με την ισχύ του να διαμορφώσει μια συνολική στρατηγική, ενσωματωμένη σε μια αναπτυξιακή στρατηγική για τη χώρα, φαίνεται πολύ συχνά να υπερασπίζεται τυφλά μαζί με τα συμφέροντα των εργαζομένων και όλα τα κακώς κείμενα, δίνοντας βάση στην κατηγορία ότι συνδιαχειρίζεται τη σπατάλη και τη διαφθορά και αντιστρατεύεται κάθε μεταρρυθμιστική προσπάθεια.
- Πρόσθετο ανασταλτικό στοιχείο στην εξυγίανση του δημόσιου τομέα είναι ο ρόλος-κλειδί που παίζει στο πολιτικό μας σύστημα, αφού η φαύλη διαχείρισή του αποτελεί ισχυρό όπλο των κομμάτων εξουσίας.

Από τα παραπάνω συνάγεται αβίαστα ότι ο ευρύτερος δημόσιος τομέας είναι ένα κρίσιμο στοιχείο του γενικότερου διαρθρωτικού προβλήματος της χώρας που αποτελεί το υπόβαθρο της σημερινής κρίσης. Η ριζική του μεταρρύθμιση είναι επιτακτική. Το πώς όμως θα μεταρρυθμιστεί δεν προκύπτει από μια απλή τεχνοκρατική άσκηση. Υπάρχουν διαφορετικές προσεγγίσεις, η καθεμιά με το πολιτικό της χρώμα.

Η προσέγγιση των νεοφιλελευθέρων και των πιστωτών

Στη χώρα μας, όπως και διεθνώς, υπάρχουν όσοι φιλοσοφικά πιστεύουν ότι ο δημόσιος τομέας είναι εγγενώς «κακός», ότι όσο μικρότερο το κράτος, τόσο το καλύτερο. Ιδού λοιπόν η μεγάλη ευκαιρία: ας αξιοποιήσουμε τη γενική κατακραυγή για τα χάλια του ελληνικού κράτους, ας την ενισχύσουμε με λαϊκιστικές απλουστεύσεις, ας εμφανίσουμε τις ιδιωτικοποιήσεις ως τη μαγική λύση για το χρέος, και ας οδηγηθούμε έτσι στο υποχρεωτικό συμπέρασμα ότι ο δημόσιος τομέας στη χώρα μας δεν επιδέχεται βελτίωση ή μεταρρύθμιση, χρειάζεται ριζική συρρίκνωση.

Η παραπάνω φιλοσοφία είναι ιδιαίτερα δημοφιλής στους κύκλους των οικονομικών υπηρεσιών των Βρυξελλών και της Φραγκφούρτης. Βέβαια, οι συνταγές των κύκλων αυτών σπάνια υιοθετούνται στο ακέραιο στα κράτη μέλη, ακόμη και σε περιόδους κυριαρχίας της δεξιάς, όπως η σημερινή. Στην πραγματική ζωή, οι καταστάσεις είναι πιο πολύπλοκες και οι συσχετισμοί δεν επιτρέπουν ακραίους πειραματισμούς με βάση τα «ορθόδοξα» πανεπιστημιακά εγχειρίδια.

Όμως στην περίπτωση της ελληνικής κρίσης οι συνταγές αυτές εξυπηρετούν και άλλες σκοπιμότητες. Οι πιστωτές μας θέλουν τα λεφτά τους πίσω και ορισμένες κυβερνήσεις θέλουν να εμφανίσουν ότι κινούνται να τα πάρουν γρήγορα, υποχωρώντας στον ακροδεξιό λαϊκισμό που επιτίθεται σε ευρωπαϊκή κλίμακα με όπλα το μεταναστευτικό και τα δάνεια στους «τεμπέληδες και κλέφτες» Νότιους. Επιπλέον καθώς δεν μπορούν να συμφωνήσουν μεταξύ τους στην μεσοπρόθεση αντιμετώπιση της κρίσης του ευρώ (που η Ελλάδα μόνο μέλος της είναι) βρίσκουν εύκολη λύση να αναβάλουν την αντιμετώπιση του προβλήματος με το να επιδιώξουν να «στύσουν» από την Ελλάδα όσο το δυνατόν μεγαλύτερα ποσά, και τώρα.

Έτσι διαμορφώνονται τα εξωφρενικά ποσά και χρονοδιαγράμματα που γνωρίζουμε και που «παντρεύονται» αρμονικά με τα δημοσιεύματα του ευρωπαϊκού κίτρινου τύπου περί πώλησης νησιών και της Ακρόπολης(*1). Βέβαια οι περισσότεροι γνωρίζουν ότι όλα αυτά είναι εξυπνακά, αλλά σημασία έχει να ακουστούν, και «ό,τι πιάσουν» (από υλοποίηση και επικοινωνιακό εφέ).

... και ο αντίλογος

Όμως η παραπάνω προσέγγιση κάθε άλλο παρά αυτονόητη είναι. Υπάρχει ισχυρός αντίλογος. Αναφέρομαι σε έναν αντίλογο που ξεκινά από διαφορετικές πολιτικές και φιλοσοφικές αφετηρίες, αυτές που δημοκρατικά ενέκρινε ο ελληνικός λαός το 2009 φέρνοντας στην εξουσία μια κυβέρνηση που δήλωνε σοσιαλιστική και που είναι απόλυτα σεβαστά διεθνώς, ακόμη και αν είναι σήμερα μειοψηφικές στην ΕΕ. Ταυτόχρονα όμως έναν αντίλογο που αναγνωρίζει τα δραματικά προβλήματα της οικονομίας και του δημόσιου τομέα, τη δανειακή μας εξάρτηση και τους πολιτικούς συσχετισμούς, και δεν παραπέμπει σε λύσεις πραγματοποιήσιμες μόνο σε έναν άλλο κόσμο ή υπό άλλο κοινωνικό καθεστώς.

Τις θα μπορούσαν να είναι οι αφετηρίες και παράμετροι μιας τέτοιας προσέγγισης:

1. Πρώτον, μια ισορροπημένη αντίληψη για το ρόλο του κράτους. Αν η πείρα των τελευταίων δεκαετιών επιβάλλει την απόρριψη του κρατικισμού, δηλαδή την αναγνώριση ότι ένας υπερβολικά μεγάλος και γραφειοκρατικός δημόσιος τομέας είναι πηγή αναποτελεσματικότητας και διαφθοράς, άλλο τόσο η πείρα αυτή –και μάλιστα η πιο πρόσφατη– μας οδηγεί στην απόρριψη των ακραίων αντίθετων απόψεων που βλέπουν στο κράτος την πηγή κάθε κακού και στον ιδιωτικό τομέα το μαγικό βότανο της επιτυχίας. Με τις πρόσφατες διεθνείς κρίσεις, η ανάγκη ενός ισχυρού ρόλου του δημόσιου τομέα –εθνικού και υπερεθνικού– ως αντίβηρου στην ασυδοσία των αγορών και ως υπερασπιστή του δημόσιου συμφέροντος έχει γίνει ολοφάνερη. Σε σειρά από στρατηγικούς τομείς, οι ακρότητες της απορρύθμισης και των αποκρατικοποιήσεων έχουν αποδειχθεί καταστροφικές για την οικονομία, το περιβάλλον, τους εργαζόμενους και τον καταναλωτή. Εξάλλου, η ιδέα ότι κάθε έλλειμμα σε δημόσια επιχείρηση είναι απόδειξη της δυσλειτουργίας της παραγνωρίζει το γεγονός ότι το δημόσιο συμφέρον δεν ταυτίζεται με την ετήσια αποδοτικότητα μιας επιχείρησης (θετικές επιπτώσεις σε άλλους τομείς –π.χ. περιβάλλον, ανάγκη επενδύσεων σε χρονικό ορίζοντα που δεν στηρίζουν οι «αγορές», κλπ.)

Επί πλέον, σε χώρες όπως η δική μας όπου ο δημόσιος τομέας νοσεί βαριά, άλλο τόσο νοσεί συνήθως και ο ιδιωτικός, και η εναντίθεση όλων των ελπίδων για εκσυγχρονισμό στον τελευταίο, σε συνθήκες μάλιστα όπου ο δημόσιος τομέας νοσεί και ως προς τη ρυθμιστική του λειτουργία, κινδυνεύει να παραγάγει καταστάσεις χειρότερες από αυτές που καλείται να θεραπεύσει.

Από την άλλη πλευρά, όπως ήδη σημειώθηκε, είναι επιτακτικό να αναγνωρίσουμε ότι η σημερινή κατάσταση του δημόσιου τομέα αποτελεί μια από τις κύριες συνιστώσες του προβλήματος στη χώρα μας. Η μεταρρύθμιση και ο εκσυγχρονισμός του επιβάλλεται και μάλιστα όχι λιγότερο από τη σκοπιά όσων τον βλέπουν να παίζει έναν ισχυρό ρόλο. Και σημαντικό μέρος μιας τέτοιας προσπάθειας είναι ο περιορισμός των τεράστιων και αδικαιολόγητων ελλειμμάτων, πράγμα που συχνά σημαίνει αναπόφευκτα κατάργηση ή σμίκρυνση υπηρεσιών. Ακόμα επιβάλλεται η απαλλαγή του δημόσιου από επιχειρήσεις που δεν προσθέτουν τίποτα στην εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος, αλλά αντίθετα είναι πηγή αναποτελεσματικότητας και διαφθοράς.

2. Επιπρόσθετα στα παραπάνω, υπάρχει φυσικά και η εξυπηρέτηση του χρέους. Η χώρα πρέπει αναμφίβολα να πληρώσει τα χρωστούμενα, ή ένα σημαντικό τους μέρος, ακόμη και αν απορρίπτουμε την κατευθυνόμενη καταστροφολογία, και υποστηρίζουμε ότι υπάρχουν περιθώρια διαπραγμάτευσης με τους πιστωτές και την Ευρώπη. Γι' αυτό απαιτείται μια τεράστια προσπάθεια, η κατανομή της οποίας είναι κρίσιμο πολιτικό ζήτημα. Στις συνθήκες αυτές, οι ιδιωτικοποιήσεις αποτελούν πράγματι μια λύση που παρουσιάζει και πλεονεκτήματα, αφού λ.χ. μειώνει το σκέλος περικοπής (άλλων) δαπανών ή και εξασφάλιση εσόδων μέσω φορολογίας.

Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η ελληνική κυβέρνηση θα έπρεπε να προτείνει η ίδια ένα πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων στο πλαίσιο ενός συνολικού σχεδίου εκσυγχρονισμού του δημόσιου τομέα(*2), όπως και της αντιμετώπισης της εξυπηρέτησης του χρέους.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα, θα έπαιρνε ασφαλώς υπόψη την εισπρακτική διάσταση. Λ.χ. θα ήταν λογικό να πουληθούν ορισμένες κερδοφόρες επιχειρήσεις που υπό άλλες συνθήκες θα μπορούσαν κάλλιστα να παραμείνουν υπό κρατικό έλεγχο, συμβάλλοντας στα δημόσια έσοδα.

Θα έβετε ωστόσο τρεις περιορισμούς τόσο ως προς την έκταση όσο και ως προς το χρονοδιάγραμμά του:

(α) τη διαφύλαξη του στρατηγικού ρόλου του κράτους για τις μελλοντικές γενιές σε κρίσιμους τομείς(*3),

(β) την αποφυγή παραπέρα αύξησης της ήδη υψηλής ανεργίας, και

(γ) την εξασφάλιση ενός λογικού τιμήματος για τους φορείς που θα ιδιωτικοποιηθούν.

Τα δύο τελευταία σχετίζονται άμεσα και με το χρονοδιάγραμμα, αφού ένας μακρύτερος χρονικός ορίζοντας θα επέτρεπε να αποφευχθούν οι απολύσεις ή να αμβλυνθούν οι συνέπειές τους, αλλά και να αποφευχθούν εκποιήσεις σε τιμές ευκαιρίας.

Συνεπώς, το συνολικό ποσό και το χρονοδιάγραμμα των ιδιωτικοποιήσεων θα προέκυπτε μέσα από μια διαδικασία εξέτασης "κατά περίπτωση" με συνεκτίμηση των παραπάνω παραγόντων (που εμπεριέχουν και «κόκκινες γραμμές») με την ανάγκη εξυπηρέτησης του χρέους και όχι αντίστροφα όπως συμβαίνει τώρα, με εκ των προτέρων καθορισμό τόσο της έκτασης όσο και του χρονοδιαγράμματος με γνώμονα τις εισπρακτικές ανάγκες όπως αυτές καθορίζονται από την τρούκα.

4. Η δημόσια συζήτηση για τις ιδιωτικοποιήσεις πρέπει να γίνεται με ειλικρινή αναγνώριση ότι οι διάφοροι «παίκτες» την προσεγγίζουν από διαφορετικές αφετηρίες και όχι πάντα με συγκλίνοντα συμφέροντα. Η τρούκα λ.χ. ενδιαφέρεται πρώτιστα να εισπράξει τα λεφτά που χρωστάει η Ελλάδα και μάλιστα άμεσα (ή να δείξει ότι θα τα εισπράξει) και φυσικά –ιδιαίτερα το ευρωπαϊκό της σκέλος– είναι απόλυτα εγκλωβισμένη στην ιδεολογία του νεοφιλελευθερισμού. Και μόνο το γεγονός ότι πριν έβesse το συνολικό προς εισπράξη ποσό και το χρονοδιάγραμμα για τη ρευστοποίηση, και μετά εντόπισε τους φορείς προς ιδιωτικοποίηση, δείχνει ότι κριτήριο της δεν είναι η εξυγίανση της οικονομίας, ούτε καν η μεγιστοποίηση των εσόδων, αλλά η άμεση εισπράξη. Ούτε τα πλέον ακραία ιδεολογήματα δεν μπορούν να εμφανίσουν τους στόχους αυτούς να ταυτίζονται.

Η κυβέρνηση θα είχε κάθε λόγο να εξηγήσει τις διαφορές αυτές προσεγγίζοντας δημόσια, χωρίς παλληκαρισμούς, αλλά με σαφήνεια. Ειδικότερα, μαζί με την αποφασιστικότητα να ανορθώσει την οικονομία και να εξυπηρετήσει το χρέος με διοικητικά, οικονομικά και κοινωνικά βιώσιμο τρόπο, να υπενθυμίσει ότι είναι δημοκρατικά εκλεγμένη και ότι έχει μια δική της στρατηγική που φέρνει προς συζήτηση στους εταίρους και πιστωτές της χώρας. Μια τέτοια προσέγγιση θα είχε το πρόσθετο κέρδος πλεονέκτημα ότι θα μπορούσε να συσπειρώσει και εσωτερικά μια «κρίσιμη μάζα» στήριξης των μεταρρυθμίσεων από δυνάμεις της λογικής και μάλιστα στο δικό της ευρύτερο ιδεολογικοπολιτικό χώρο. Αντίθετα η προσέγγιση της εμφάνισης των εξωτερικών συνταγών ως μονόδρομου με μόνο επιχείρημα την κινδυνολογία οδηγεί την ίδια και κάθε μεταρρυθμιστική αντίληψη στην πλήρη

απομόνωση.

Ο διεθνής παράγοντας δεν θα μπορούσε να αγνοήσει την παραπάνω προσέγγιση. Όχι ασφαλώς από ευγενή φροντίδα για το μακροπρόθεσμο συμφέρον της πατρίδας μας, αλλά πρώτιστα για λόγους ρεαλισμού, καθώς η οικονομική, κοινωνική και πολιτική βιωσιμότητα των σημερινών συνταγών αμφισβητείται ολοένα και πιο έντονα. Υπάρχει ήδη η εμπειρία του πρώτου έτους και η εξήγηση της αποτυχίας ως μοναδικά οφειλόμενης στην ανικανότητα της κυβέρνησης Παπανδρέου ή και τη «ξεροκεφαλιά» των Ελλήνων πείθει όλο και λιγότερους. Η «Ευρώπη» έχει πάντα επιδείξει ρεαλισμό και ευελιξία όταν βρίσκεται αντιμέτωπη με κατάλληλους χειρισμούς και συσχετισμούς αλλά και με αδιέξοδα, που, σημειωτέον, αφορούν και την ίδια, όχι μόνο την Ελλάδα. Εξάλλου, γνωρίζει καλύτερα από ορισμένους άκριτους οπαδούς της στην Ελλάδα τα πραγματικά κίνητρα των συνταγών, που πόρρω απέχουν από τις διακηρύξεις περί αλληλεγγύης για εξυγίανση της ελληνικής οικονομίας. Και έχει συνηθίσει να μην απολυτοποιεί τις ασκήσεις επί χάρτου των γραφειοκρατών των Βρυξελλών και της Φραγκφούρτης.

Εννοείται ότι η διαπραγματευτική θέση της χώρας θα ενισχύονταν σημαντικά αν η κυβέρνηση έδειχνε ότι έχει την ικανότητα να χαράζει αυτή τη δική της στρατηγική (έστω και όχι απόλυτα της αρεσκείας της τρόικας) και να αρχίσει να την υλοποιεί προχωρώντας σε κάποιες ιδιωτικοποιήσεις που θα έκρινε αναγκαίες με τα δικά της εθνικά και πολιτικά κριτήρια.

Η μέχρι σήμερα τακτική και πρακτική της κυβέρνησης παράγει τα χειρότερα δυνατά αποτελέσματα. Χωρίς να ενισχύει την αξιοπιστία της διεθνώς, στο εσωτερικό μέτωπο φαίνεται να αποδέχεται πλήρως τόσο τα επιβαλλόμενα από την τρόικα, όσο κυρίως την υποκείμενη ιδεολογία περί κράτους και ιδιωτικοποιήσεων, ανακηρύσσοντας παράλληλα τους συνδικαλιστές και την αριστερά στον κύριο της αντίπαλο, άλλοθι για τη δική της απραγία. Πάνω σ' αυτή την ιδεολογική βάση αναζητεί συναίνεση με την Νέα Δημοκρατία. Έτσι όμως η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ πυροβολεί τα ίδια της τα πόδια, αφού εγκαταλείπει και τα τελευταία ιδεολογικά και προγραμματικά στοιχεία που τη διαφοροποιούν από τη συντήρηση και καθίσταται όμηρος μιας λογικής που θα την οδηγεί σε αυξανόμενη αναντιστοιχία προς τους εργαζόμενους.

Από την πλευρά τους, οι συνδικαλιστικοί φορείς του δημοσίου τομέα με το «όχι σε όλα» δείχνουν κατώτεροι των περιστάσεων. Ασφαλώς δεν εκπλήσσει ότι υπερασπίζονται τα συμφέροντα των εργαζομένων που εκπροσωπούν. Το αντίθετο θα ήταν περίεργο. Αυτό που είναι απογοητευτικό είναι ότι αρνούνται να κατανοήσουν ότι τα ίδια αυτά συμφέροντα επιβάλλουν να αλλάξουν ορισμένα κακώς κείμενα και ότι με τη σημερινή τους πορεία απομονώνονται στην κοινωνία και ανοίγουν το δρόμο σε αυτούς που υποτίθεται ότι πολεμούν. Όμως και εδώ μια εθνική και κοινωνικά αποδεκτή στρατηγική από την πλευρά της κυβέρνησης θα συνέβαλε στη συσπείρωση και των όποιων υγιών συνδικαλιστικών δυνάμεων και στην απομόνωση όσων θα επέμεναν σε μια απόλυτα αρνητική στάση.

(*1) Ακόμη και ο ακραία φιλελεύθερος Economist, που υποστηρίζει το πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων, επισημαίνει ότι, μεταξύ 1985 και 1999, εννέα φορές προχώρησαν σε ανάλογη συρρίκνωση του δημόσιου τομέα (20% του ΑΕΠ) (περιλαμβάνονται άραγε και οι πρώην κομμουνιστικές;), αλλά καμιά στο γρήγορο όσο προβλέπει το ελληνικό πρόγραμμα (κύριο άρθρο 11.6.2011, σ. 14).

(*2) Ένα τέτοιο σχέδιο θα περιλάμβανε φυσικά και την αξιοποίηση της περιουσίας του Δημοσίου.

(*3) Σε τομείς όπως η ενέργεια, οι τηλεπικοινωνίες και οι μεταφορές. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ο ΤΡΑΙΝΟΣΕ. Η ακραία ελλειμματικότητα του οργανισμού και η απαράδεκτη κατάσταση που επικρατεί σ' αυτόν τον έχει καταστήσει το κλασικό παράδειγμα για ιδιωτικοποίηση. Καθώς το τρένο δεν αποτελεί μέρος της ζωής του Έλληνα, η κοινή γνώμη δέχεται εύκολα την ιδιωτικοποίησή του καθώς και ότι πρέπει να επιβιώσει μόνο εκεί όπου είναι κερδοφόρο, δηλ. στη γραμμή Αθήνας-Θεσσαλονίκης. Όμως οι ιστορίες των «μαύρων βαγονιών» και των σκανδαλωδών επιδομάτων («έγκαιρης προσέλευσης στην εργασία»), έχουν επισκιάσει τη σύγχρονη ευρωπαϊκή αντίληψη για το ρόλο των τρένων. Χρειάζεται άρα να υπενθυμίσουμε ότι η ανάπτυξη ενός σύγχρονου σιδηροδρομικού δικτύου αποτελεί στρατηγική επιλογή της ΕΕ για σειρά από λόγους (οικονομικούς, περιβαλλοντικούς, ενεργειακούς); Ότι ουδείς στην Ευρώπη διανοείται οι σιδηρόδρομοι να είναι βραχυπρόθεσμα κερδοφόροι και μάλιστα σε κάθε τμήμα τους; Ότι οι υπερβολές της ιδιωτικοποίησης στον τομέα αυτό στην Ευρώπη απέτυχαν παταγωδώς (Ηνωμένο Βασίλειο, Σουηδία); Ότι ένας ιδιωτικός φορέας που θα αγόραζε τον ΟΣΕ είναι απίθανο να έχει ως χρονικό ορίζοντα τις δεκαετίες που χρειάζονται για την ανάπτυξη των σιδηροδρόμων στην Ελλάδα; Ότι τέλος θα ήταν παράλογο για να εισπράξουμε και εξοικονομήσουμε σήμερα μερικά δισ., να θυσιάσουμε την υγιή ανάπτυξη και τελικά και την ανταγωνιστικότητα της χώρας μας για τις επόμενες γενιές; Εννοείται ότι τα παραπάνω δε σημαίνουν ότι μπορεί να συνεχιστεί η σημερινή κατάσταση του ΟΣΕ, ούτε τα τρομακτικά του ελλείμματα. Σημαίνει όμως ότι η φυγή προς τη γενική ιδιωτικοποίηση οδηγεί μαθηματικά στη διάλυση των σιδηροδρόμων μας ως στοιχείου μιας σύγχρονης οικονομίας και κοινωνίας.

*Ο Σωτήρης Βαλντέν γεννήθηκε στην Αθήνα το 1949. Σπούδασε οικονομικά στη Σουηδία και το Παρίσι και έλαβε το διδακτορικό του δίπλωμα από το Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχει διατελέσει επισκέπτης καθηγητής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και γενικός γραμματέας διεθνών οικονομικών σχέσεων στο υπουργείο Εθνικής Οικονομίας. Από το 1996 εργάζεται στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, και κατά την περίοδο 2000-2003 είχε αποσπαστεί στο Υπουργείο Εξωτερικών ως σύμβουλος του υπουργού. Είναι επιστημονικός συνεργάτης του Ινστιτούτου Ευρωπαϊκών Μελετών του Ελεύθερου Πανεπιστημίου των Βρυξελλών, και διδάσκει εκεί καθώς και στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

ένα άρθρο των πρωταγωνιστών

Πρόσφατα άρθρα με ετικέτα 'ιδιωτικοποιήσεις'

Η στερνή ανάσα της ευρωπαϊκής ιδέας

Αμφάνιση/Απόκρυψη σχολίων Σχόλια

Σχολιάστε

Όνομα

Email*

Ηλεκτρονικός σύνδεσμος

Κείμενο*

Καταχώρηση Σχολίου

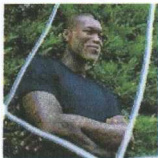

ΑΓΟΝΗ ΓΡΑΜΜΗ ΓΟΝΙΜΗ

Αμοργός
Αντίπαρος
Ηρακλειά
Θηρασιά
Καστελόριζο
Κύθηρα
Τήνος
Χάλκη

Ο πολιτισμός πιο κοντά σε όλους

ΦΟΥΡΑΣ

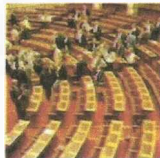
Merci beaucoup, Djibril

ΜΕΤΑΜΟΛΞΗ

Ο Γιώργος Λακόπουλος αναρωπείται

τι ακριβώς αλλάζει και το τελευταίο διάστημα κυβερνητικά στελέχη κόβουν μανιτώδες τις γέφυρες του ΠΑΣΟΚ με την Αριστερά.

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ

Χωρίς συναίνεση

ΓΙΑΝΝΑΚΙΔΗΣ

Ορφανός λόγος

DEBATE

Ο Γιώργος Προκοπάκης επανέρχεται

με νέο γύρο επιχειρημάτων που αντικρούουν τις προβλέψεις Βαρουφάκη για την "εκρηκτικότητα" του χρέους μας

ΔΡΑΣΕΙΣ

Καλλιτεχνικό αντάρτικο

SEX

Μια σειρά μαργαριτάρια

© 2011

Αρχική σελίδα | Ποιοι Είμαστε | Όροι χρήσης | Προστασία προσωπικών δεδομένων | Ετικέτες

Ακολουθήστε μας: Facebook RSS feeds Twitter

Σχεδιασμός από την Tool Ανάπτυξη από την EWORX S.A. Powered by TOOLIP Web Content Management